pääle, aga et nad mitte paha karta ei wõinud, siis wõtsiwad nad wõeraste käest wastu ja jõiwad. Wiina sisse oli ometi kihwti pandud ja see tegi siis, et Tugewus ja Wägewus pika minestuse sisse langesiwad. Et nad tugewa loomuga oliwad, siis ei wõinud kihwt nende elule mitte otsa teha. Wõerad arwajiwad waenlasi aga surnut olewat, kui nad Tugewat ja Wägewat ilma liigutamata maas nägiwad olewat, tõstsiwad õiskamise hüüdmist ja jäiwad Tugewa ja Wägewa majasse ulama. Nad pidasiwad endid tõsiseks peremeheks ja päälegi seesuguseks, kell wõimus elu ja surma üle.

Kui aga seitsmekordne kewade kätte jõudis, tungisiwad koidu jooned wiimaks ka allo hauda, kuhu Tugewus ja Wägewus warjule oliwad wiidud. Kewadine õhk ja koidu kiired äratasiwad Tugewuse ja Wägewuse wiimaks ülesse ja uus elu hakas nende soonte sees liikuma. Walguse jooned tegiwad neid täieste nooreks ja imestledes tõusiwad nad püsti, sest et nad esmalt aru ei saanud, mis nendega õieti sündinud oli. Aeg ajalt tuli neile kõik jälle meelde ja nüüd oli nende esimene töö mulla põuest wälja pugeda. Suure waewaga läks see neil korda. Kõik maa oli ennast siin koguni teiseks muutnud. Mitu aega oliwad selle aja sees üle Eesti pinna käinud ja Eesti maad enestega ühtlasi teiseks loonud. Imelik kartus oli aeg ajalt ometi wõeraste südamesse tõusnud ja sellepärast oma wõimust wähendanud. Et ajad teiseks oliwad läinud, siis ei ruttanud nad mitte enam otsekohe oma majasse seda tagasi nõudma, waid jätsiwad wõeraid sinna ja läksiwad suguwendade juurde enestele elu aset walmistama, kes neid wäga suure röömuga ja auustusega wastu wõtsiwad.

Kas nad oma kodu paika tagasi pärinud wõi mitte, seda ei tea meie ütelda; selle üle ei anna rahwa suu meile mingisugust selget täädust, mis pärast meie siis oma juttu lõpetama peame.